

Daniels bok – nummer åttioett

Avslöjande av den historiska revisionismen inom laodiceisk adventism: en granskning av kontroversen kring det dagliga

Jeff Pippenger

2024-02-14

Att resonera från orsak till verkan är värdelöst om man definierar verkan felaktigt, vilket har gjorts av laodiceiska adventistiska historiker som tvärsäkert uttalar sig om de omständigheter och personligheter som var förknippade med generalkonferensen i Minneapolis 1888. Den inspirerade kommentaren identifierar händelsen som en upprepning av Koras, Datans och Abirams uppror, vilket föranleddes av den dom som tilldelade dem att vandra i öknen i fyrtio år tills de dog. Samma dom hade uttalats över den laodiceiska adventismen.

Upproret inbegrep hemliga överläggningar där de upproriska befann sig i en så ytterlig laodiceisk blindhet att den hindrade dem från att förstå att Gud var medveten om deras planer bakom stängda dörrar och deras uppror. Liksom Korah, Datan och Abiram gömde sig i sina tält och lade sina planer och spred sitt uppror mot Mose, så gömde sig också de gamla männen år 1888 bakom sina hus stängda dörrar för att smida planer mot syster White, hennes son och de utvalda budbärarna. Från den stunden skulle syster White, Jones och Waggoner bli föremål för angrepp.

Adventismens fyra generationer växte steg för steg i sitt uppror, såsom det framställs i Hesekiel kapitel åtta. Bildkamrarna i det bokstavliga templet och i det mänskliga templet hade blivit genomträngda av onda föreställningar, och spiritualismen hade slagit sig ned över de äldste, vilka hade blivit satta att beskydda folket. Under tiden fram till 1888 kastade de äldste först misstankar över Bibelns auktoritet och därefter över Profetians Ande, och år 1884 upphörde de öppna synerna. Kelloggs panteistiska spiritualism började göra sitt intåg i historien före 1888, och 1888 markerar den andra generationens ankomst. Adventistiska historiker måhända inte nedtecknade det faktiska historiska vittnesbördet om det uppror som kom till uttryck vid mötet, men enligt inspirationen hörde de himmelska Väktarna ”varje ord och upptecknade” ”orden i himmelens böcker.”

Det uppror som representerades av Hesekiels ”hemliga bildkamrar” utgjorde ett angrepp på de sanna grundvalarna. Det utgjorde ett angrepp på profetissan och de utvalda budbärarna, och det markerade spiritualismens ankomst. I den generationen skulle nästa stora angrepp utföras av Satan mot själva grundvalen för William Millers grundvalar.

Miller grundade hela ramen för sina profetiska tillämpningar på förståelsen att de två ödeläggande makterna i Daniel kapitel åtta, vers tretton, representerade hedendomen, följd av påvedömet. År 1901 återinförde Lewis Conradi, en ledare för laodikeisk adventism i Tyskland, den fallna protestantiska uppfattningen att ”det dagliga” i Daniels bok representerade Kristi helgedomstjänst.

Under den historiska period som följde efter Minneapolis-mötet 1888 trappades spiritualismen hos ledaren för hälsoverksamheten upp, och alienationen mellan ledarna fortsatte, medan följderna av förkastandet av Jones’ och Waggoners budskap alltjämt gjorde sin förödande verkan. I början av

det nya århundradet tog W. W. Prescott, en laodiceisk adventistledare som hade erhållit teologiska meriter från den avfälliga protestantismens skolor, upp den sataniska manteln för att främja Conrads syn på "det dagliga", och såsom alltid är fallet skriver "segrarna historien".

De heliga änglarna nedtecknade den sanna historien, men laodiceisk adventism frambringade en historisk ståndpunkt i striden kring förkastandet av den milleritiska förståelsen av "det dagliga", vilken lämnar var och en av de "olärda" inom laodiceisk adventism att tro att definitionen av "det dagliga", som syster White identifierade såsom kommande från "änglar som blev utkastade från himlen", faktiskt är en sann lära. Under de första åren av nittonhundratalet tog W. W. Prescott ledningen i att framställa en publikation med titeln The Protestant. Hela publikationens grundpremiss var att lära att Millers förståelse av "det dagliga" var felaktig, och att den avfälliga protestantismen, där han hade erhållit sina teologiska meriter, hade rätt när den tilldelade Kristus en satanisk symbol. I den historien förenade A. G. Daniells (Generalkonferensens president) sina krafter med Prescott i det sataniska angreppet mot sanningen, trots det faktum att syster White direkt hade bekräftat Millers syn på "det dagliga" såsom korrekt.

"Herren visade mig att 1843 års karta var ledd av hans hand, och att ingen del av den skulle ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand togs bort.

"Sedan såg jag beträffande det 'dagliga', att ordet 'offer' hade införts genom människors vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade domstimens rop. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla enade om den rätta förståelsen av det 'dagliga'; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt." Review and Herald, 1 november 1850.

Vid tiden för Prescotts och Daniells' angrepp mot sanningen om "det dagliga" företrädde Prescott och Daniells en minoritetsuppfattning i frågan, och syster Whites råd till de två männen under kontroversen var att de borde tåga, även om hon uttryckte det i mer diplomatiska ordalag, såsom "i tysthet ligger er vishet". När hon tillrättavisade dem för deras felaktiga uppfattning framhöll hon också att ämnet "det dagliga" inte skulle göras till en testfråga. De historiska revisionisterna, vars revisionism är en historisk metod som anses ha sitt ursprung i den katolska kyrkans jesuitorden, har använt hennes uttalanden om att "det dagliga" inte skulle göras till en testfråga för att förhindra en ärlig prövning av läran. De förvränger hennes uttalanden, ty de utelämnar undantagslöst att när hon gav råd mot att hetsa upp frågan om "det dagliga", kvalificerade hon alltid sina uttalanden med formuleringar såsom "vid denna tid", eller "under nuvarande omständigheter".

Som profetissa sökte hon tygla en tilltagande kontrovers som stod på gränsen till att orsaka en stor splittring i kyrkan som helhet, genom en minoritet av personer som menade att de, därför att de var ledare, hade myndighet att främja vadhelst de fastställde vara sanning. Och Herren höll genom hennes inflytande det sataniska verket i schack, till dess att hon dog. Sedan gjordes år 1931 ett nytt försök att förkasta sanningen om "det dagliga", vilket slutligen också genomfördes. I dag är den sanna förståelsen av definitionen av "det dagliga" minoritetsuppfattningen inom laodiceisk adventism, och under de nuvarande omständigheterna är "det dagliga" nu utan tvivel en provfråga.

När majoritetsuppfattningen omfattade den sanna förståelsen var det inte ett prov, men när någon sanning definieras som villfarelse, då är det ett prov. När den sammanställning av manuskript som bär titeln Manuscript Releases publicerades på 1980-talet, eller däromkring, uppmärksammades där en artikel som är lika direkt i sitt motstånd mot Prescotts och Daniells syn på ”det dagliga” som hennes stöd för Millers syn.

”På detta stadium av vår erfarenhet skall vi inte låta våra sinnen dras bort från det särskilda ljus som gavs [oss] att beakta vid vår konferens viktiga sammankomst. Och där var broder Daniells, vars sinne fienden verkade på; och ditt sinne och äldste Prescotts sinne bearbetades av de änglar som blev utkastade från himlen. Satans verk var att avleda era sinnen, så att prickar och bokstavsdetaljer skulle föras in, sådant som Herren inte ingav er att föra in. De var inte väsentliga. Men detta betydde mycket för sanningens sak. Och de tankar som fanns i era sinnen, om ni kunde dras bort till prickar eller bokstavsdetaljer, är ett verk av Satans påfund. Att rätta till småsaker i de böcker som skrivits, menar ni, skulle vara att utföra ett stort verk. Men jag har fått i uppdrag [att säga]: Tystnad är värtalighet.

”Jag skall säga: Upphör med ert felsökande. Om detta syfte från djävulen endast kunde genomföras, då tycks det er som om ert verk skulle anses vara högst förunderligt i sin utformning. Det var fiendens plan att samla alla de förment stötande dragen där alla slags sinnen inte var ense.”

”Och vad skulle då följa? Just det verk som behagar djävulen skulle ske. För de utomstående skulle en framställning ges, inte av vår tro, utan just sådan som skulle passa dem, en framställning som skulle utveckla karaktärsdrag vilka skulle orsaka stor förvirring och uppta de gyllene ögonblick som nitiskt borde användas till att föra fram det stora budskapet inför folket. De framställningar i vilket ämne som helst som vi har arbetat med skulle inte alla kunna samstämma, och följden skulle bli att förvirra både troendes och otroendes sinnen. Detta är just det som Satan hade planerat skulle ske—allt som kunde förstöras till en meningsskiljaktighet.

”Läs Hesekiel, kapitel 28. Här föreligger nu ett stort verk, där främmande andar kan göra sig gällande. Men Herren har ett verk som måste utföras för att frälsa förtappade själar; och de platser som Satan, förklädd, kunde inta och därigenom bringa förvirring in i våra led, dem kommer han att fylla till fulländning, och alla dessa små skiljaktigheter kommer att förstöras och bli framträdande.

”Och det visades mig från första stund att Herren varken hade lagt bördan av detta verk på äldste Daniells eller Prescott. Skulle Satans list införas, skulle detta ”Dagliga” vara en så stor sak att det förs in för att förvirra sinnen och hindra verkets framåtskridande under denna viktiga tid? Så bör det inte vara, vad det än må gälla. Detta ämne bör inte tas upp, ty den ande som då skulle föras in vore avvisande, och Lucifer iakttar varje rörelse. Sataniska redskap skulle påbörja hans verk, och förvirring skulle föras in i våra led. Ni har ingen kallelse att söka upp meningsskiljaktigheter i en fråga som inte är en prøvosten; men er tystnad är värtalighet. Jag har hela saken klart och tydligt framför mig. Om djävulen kunde dra in någon av vårt eget folk i dessa frågor, såsom han har föresatt sig att göra, skulle Satans sak segra. Nu är det verket som utan dröjsmål skall upptas, och ingen [meningsskiljaktighet] får uttryckas.

”Satan skulle ingiva de män som har gått ut från oss att förena sig med onda änglar och hindra vårt verk genom oväsentliga frågor, och vilken glädje [det] skulle bli i fiendens läger. Slut er samman, slut er samman. Låt varje meningsskiljaktighet bli begravd. Vårt arbete nu är att använda all vår kroppsliga kraft och all vår hjärnas och nervers kraft till att undanröja dessa meningsskiljaktigheter, så att alla kommer i samklang. Om Satan med sin stora ohelgade visdom tilläts få det minsta fäste, [skulle han glädja sig].”

”När jag nu såg hur ni arbetade, uppfattade mitt sinne hela situationen och följderna, om ni skulle gå vidare och ge de personer som har lämnat oss den minsta möjlighet att bringa förvirring in i våra led. Er brist på vishet skulle vara just vad Satan önskar. Er högljudda förkunnelse stod inte under den helige Andes inspiration. Jag blev undervisad att säga er att ert letande efter fel i skrifter av män som har varit ledda av Gud inte är inspirerat av Gud. Och om detta är den vishet som äldste Daniells skulle ge folket, ge honom då på inga villkor någon officiell ställning, ty han kan inte resonera från orsak till verkan. Er tystnad i denna sak är er vishet. Allt sådant som att söka fel i publikationer av män som inte längre lever är nu inte det arbete Gud har gett någon av er att utföra. Ty om dessa män — äldste Daniells och Prescott — hade följt de anvisningar som gavs i arbetet i städerna, skulle många, ja mycket många, ha blivit överbevisade om sanningen och omvända, dugliga män som [nu] innehar ställningar där de aldrig kommer att nås.

”Hela världen ska betraktas som en enda stor familj. Och när ni har en sådan kunskapens källa att ösa ur, varför har ni då i årtal lämnat världen att förgås utan de vittnesbörd som getts av vår Herre Jesus Kristus? Den sanna religionen lär oss att betrakta varje man och kvinna som en person för vilken vi kan göra gott.

”Detta har varit i tryck i många år: ’Ett balanserat sinne’, vittnesbörd till äldste Andrews. Sinnet kan odlas till att bli en kraft att veta när man skall tala och vilka bördor man skall ta upp och bära, ty Kristus är din lärare. Och jag fruktade mycket för dig [när jag såg dig] upphöja din visdom och följa en kurs som skulle föra in meningsskiljaktigheter. Herren kallar på visa män som kan tåla när det [är] vishet för dem att göra så. Om du vill vara en hel människa, behöver du helgelse genom Jesus Kristus. Nu har just ett verk påbörjats, och låt vishet bli sedd hos varje predikant, hos varje president för en konferens. Men här fanns ett verk för dig att ta itu med för flera år sedan, där du behövdes för att höja din röst för just detta verk. Kristus gav allt sitt folk särskilda anvisningar om vad de skall göra och de ting de inte skall göra. Och det återstår en kort tid för oss att verka ut Herrens rättfärdighet. Du kan förstå Herrens väg. Jag såg ditt uppsåt att leda saker och ting efter ditt eget påfund sedan du hade blivit insatt som president. Du hade tänkt att du skulle göra underbara ting, vilket skulle vara ett verk som Gud inte hade lagt i dina händer att utföra. Nu är ditt verk inte att förtrycka utan att frigöra varje möjlighet som är nödvändig, om Herren har antagit dig till tjänst. Men du har mycket tidigt gett bevis för att vishet och helgat omdöme inte har blivit uppenbarade av dig. Du tog upp frågor på ett skarpt sätt som inte skulle bli mottagna om inte Herren skulle ge ljus.”

”Jag har blivit undervisad om att sådana förhastade åtgärder inte borde ha vidtagits, såsom att utse dig till konferensens president ens för ännu ett år. Men Herren förbjuder att några fler sådana förhastade beslut fattas förrän saken läggs fram inför Herren i bön; och eftersom det

budskapet har kommit till dig att Herrens verk, sådant det vilar på presidenten, är ett högst allvarligt ansvar, hade du ingen moralisk rätt att blossa upp såsom du gjorde i frågan om "Daily" och anta att ditt inflytande skulle avgöra frågan. Där fanns äldste Haskell, som har burit de tunga ansvarsbördorna, och där finns äldste Irwin och flera män som jag skulle kunna nämna, vilka bär tunga ansvar."

"Var fanns er vördnad för de äldre männen? Vilken myndighet kunde ni utöva utan att ta med alla de ansvarsbärande männen för att överväga saken? Men låt oss nu undersöka saken. Vi måste nu på nytt pröva huruvida det är Herrens dom, inför det arbete som har försummats, att visa er iver att bära arbetet ännu ett år. Om ni skulle bära arbetet ännu ett år med den hjälp som skall förena sig med er, då bör en förändring äga rum i er och i äldste Prescott. Och ödmjuka era egna hjärtan inför Gud. Herren måste få se hos er ett uttryck för en annorlunda erfarenhet, ty om några män någonsin behövde bli omvända på nytt i denna tid, så är det äldste Daniells och äldste Prescott.

"Sju män bör utses, män av vishet och som genom Guds nåds verkning [ger] bevis [på] en omvändelse på nytt. Ty att några män är så förblindade att de inte kan resonera från orsak till verkan, så att de skulle åsidosätta de män som har burit verkets ansvar och dessa konferenspresidenter, [att] män [som] bär verket under mer än två år skulle lämnas utan avseende och en sådan förhastad följd inträffa att män skulle försumma just det verk som hållits fram för dem i årtal — arbetet i städerna — och ingen, eller endast mycket ringa, uppmärksamhet [ges] de gamla männen för råd, utan de förkunnar de ting som de själva väljer att ge folket, bär i sig sitt eget vittnesbörd om hur osäkra dessa män är att anförtros ett så stort och underbart verk."

"Kristus är inte död. Han kommer aldrig att tillåta att Hans verk förs vidare på detta märkliga sätt. Låt böckerna vara. Om någon förändring är nödvändig, kommer Gud att låta harmonin i den förändringen bestå i överensstämmelse, men när ett budskap har anförtrotts åt människor med de stora ansvar som detta innebär, kräver [Gud] trofasthet som verkar genom kärlek och renar själen. Äldste Daniells och Prescott behöver båda omvända sig på nytt. Ett främmande verk har trängt sig in, och det står inte i samklang med det verk Kristus kom till vår värld för att utföra; och alla som verkligen är omvända kommer att göra Kristi gärningar.

"Vi skall alla utföra det verk som skall förhålliga Fadern. Vi har kommit till krisen — antingen att rätta oss efter Jesu Kristi karaktär just i denna förberedelsestid, eller att inte försöka [det]. Äldste Daniells, [du är inte] att känna dig fri att låta din röst höras högt, så som du har gjort under liknande omständigheter. Och förstå att en konferenspresident inte är en härskare. Han verkar i förbindelse med de visa män som innehar ställningen som presidenter, vilka Gud har godtagit. Han har inte frihet att lägga sig i skrifterna i tryckta böcker från de pennor som Gud har godtagit. De skall inte längre utöva herravälde, om de inte visar mindre av den härskande, dominerande makten. Krisen har kommit, ty Gud kommer att vanäras.

"Hur ser Herren på de obearbetade städerna? Kristus är i himlen. Nu skall hans tillkännagivande vara: 'Det finns ingen kungslig regering. Och nu är denna världens kris. Nu är jag Makten att frälsa eller att förgöra. Nu är den tid då allas öde ligger i mina händer. Jag har gett mitt liv för att frälsa världen. Och "Jag, när jag blir upphöjd", den frälsande nåd som jag

skall meddela skall bevisa att alla som låter sig formas efter den gudomliga likheten och är ett med mig skall verka så som jag verkar med min återlösande nåds kraft.' Den som vill må tillsammans med sina bröder ta sig an det arbete som har getts dem att utföra, när de innehar ansvarsställningar under det råd som Herren ger, och med största allvar söka att verka i fullkomlig harmoni med honom som så älskade världen att han gav sitt liv som ett fullständigt offer för världens frälsning. Jag säger till våra predikanter att när de går in i arbetet i våra städer, må ett lugnt heligt allvar följa Ordets tjänst. Vi kan inte göra det rätta intrycket på människornas sinnen om vi..."

"Jag avskriver ur min dagbok. Sanningen sådan den är i Jesus — tala den, bed den, tro varje ord i dess enkelhet. Vad skulle ni vinna om misstag förs fram inför de män som har avfallit från tron och lyssnat till förförande andar, män som för inte länge sedan var med oss i tron? Vill ni ställa er på djävulens sida? Rikta er uppmärksamhet mot de ännu obearbetade fälten. Ett världsvidt verk ligger framför oss. Jag fick syna beträffande John Kellogg.

"En mycket tilldragande person framställde de tankar som låg i de bedrägligt övertygande argument han framförde, tankar som skilde sig från den äkta bibliska sanningen. Och de som hungrade och törstade efter något nytt förde fram idéer [så bedrägligt övertygande] att äldste Prescott befann sig i stor fara. Äldste Daniells var i stor fara [att] bli insnärjd i en villfarelse, att om dessa uppfattningar kunde framföras överallt, skulle det vara som en ny värld.

"Ja, det skulle det, men medan deras sinnen sålunda var upptagna visades det mig att broder Daniells och broder Prescott vävde in i sin erfarenhet föreställningar med ett andligt [spiritistiskt] sken och drog vårt folk till sköna tankegångar som, om möjligt, skulle bedra själva de utvalda. Jag måste med min penna framställa [det faktum] att dessa bröder skulle se brister i sina vilseledande idéer som skulle försätta sanningen i ovisshet; och [ändå] skulle de [komma att] träda fram som [om de hade] stor andlig urskillning. Nu skall jag säga dem [att] när denna sak visades mig, när äldste Daniells höjde sin röst som en basun för att förespråka sina idéer om "det dagliga", framställdes följderna därefter. Vårt folk höll på att bli förvirrat. Jag såg resultatet, och då gavs mig varningar om att om äldste Daniells, utan hänsyn till utgången, på detta sätt skulle gripas av intryck och låta sig tro att han stod under Guds inspiration, skulle skepticism sås överallt i våra led, och vi skulle komma dit där Satan skulle bära fram sina budskap. Fast otro och skepticism skulle sås i människors sinnen, och underliga skördar av ondska skulle ta sanningens plats." Manuscript Releases, volym 20, 17–22.

Historien om den andra generationen visar på en tilltagande upptrappning av upproret. Den spiritualism som representeras av Hesekiels bildkamrar illustrerar att "broder Daniells och broder Prescott invävde i sin erfarenhet tankar med ett spiritualistiskt sken och drog vårt folk till vackra föreställningar som, om möjligt, skulle bedra själva de utvalda." Den spiritualism som är förknippad med den falska uppfattningen om "det dagliga" är symbolen för det som, om möjligt, skulle bedra själva de utvalda. Hon knyter samman den spiritualism i form av panteism som främjades av Kellogg med Prescott och Daniells' strävan att definiera "det dagliga" som Kristi helgedomstjänst.

Hon undervisar dem att låta böckerna vara i fred; därmed bemötte hon Prescott och Daniells strävan att skriva om Uriah Smiths bok, *Daniel and the Revelation*, för att avlägsna hans lära som identifierade "det dagliga", så som Miller identifierade det. Laodiceas historiska revisionister, som Jesaja identifierar som "de lärde", har utträttat ett märkligt verk bland adventismens olärda, ty de har förvanskat historiens vittnesbörd för att få dem som har kliande öron och ytliga studievanor att tro att ämnet "det dagliga" är oviktigt och att Miller hade fel i denna fråga. Detta revisionsverk utgör en del av det bråte som Miller visades, vilket skulle sopas bort av mannen med smutsborsten, i den tid då uppenbarelsen av Guds makt i Midnattsropet upprepas.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av den andra generationen av laodiceisk adventism i nästa artikel.

Budskapet "Gå framåt" skall alltjämt höras och aktas. De skiftande omständigheter som gör sig gällande i vår värld kräver ett arbete som svarar mot dessa säregna förhållanden. Herren behöver män som är andligen skarpa och klarsynta, män som bearbetas av den helige Ande och som förvisso tar emot manna färskt från himlen. Över sådanas sinnen låter Guds ord sitt ljus blixtra fram och uppenbarar för dem mer än någonsin tidigare den trygga vägen. Den helige Ande verkar på sinne och hjärta. Tiden har kommit då bokrullen genom Guds budbärare rullas upp inför världen. Lärare i våra skolor bör aldrig hållas bundna genom att man säger dem att de endast skall undervisa det som hittills har undervisats. Bort med dessa inskränkningar. Det finns en Gud som ger det budskap hans folk skall tala. Låt ingen predikant känna sig bunden eller mätas efter människors måttstock. Evangeliet måste fullbordas i överensstämmelse med de budskap Gud sänder. Det som Gud i dag ger sina tjänare att tala var kanske inte närvarande sanning för tjugo år sedan, men det är Guds budskap för denna tid." *The 1888 Materials*, 133.